

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.^{aa}

Despatx: de 10 à 12 y de 3 à 6

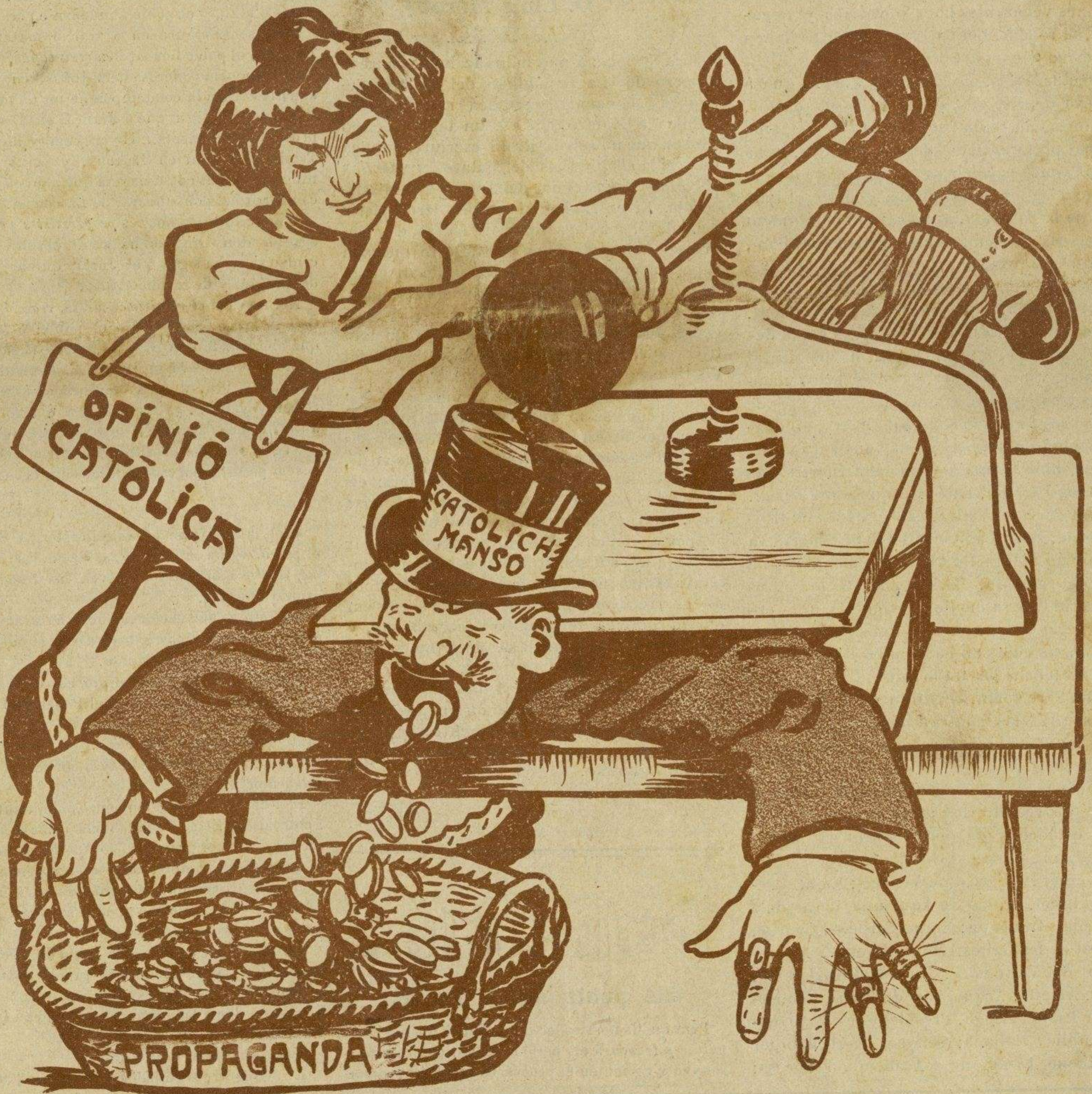
SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . 6 Ptas. — Mitj any. . . 3 Ptas.

Número solt, 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.ª - Passatge S. Joseph

La "Bona Prempsa"

Es la conclusió més pràctica,
més factible y més preciosa

que s'ha fet á l'Assamblea
celebrada á Saragossa.

CRÒNICA

Les orgues del Vaticà

Els Papes, que'ls descreguts se pensen rigits, sechs, sense gotes de sentiment, han sigut quasi sempre, al contrari, els Mecenas més entusiastes de tota cosa artística. Els que coneixen, ni que sia sumàriament, la Historia de la Iglesia, saben ja que ningú ha superat may als Summos Pontífices en amor al art. Poden citarse noms de la majoria de Papes que treballaren fortament pera tota manifestació estètica. ¿Y qui no ha vist, ó sentit á parlar quan menys, dels immensos Museus del Vaticà, hont les reliquies de la escultura grega fan companyia á les pintures més venerables hont lo clàssich y lo gothic, el renaixement y lo modern, se donen les mans per tot arreu?

L'actual Papa, el venerable Pius X, que á la seva dolcesa y suavitat hi tenia d'unir, per forsa, un refinat sentiment estètic, s'ha ocupat preferentment del art musical, y ha donat aquelles célebres disposicions sobre la Música Sagrada á les Iglesias, enlairant l'art diví de la Polifonia, arrencant l'aplaudiment de tots els grans músichs y artistes del mon, inclosos els protestants.

Ara Pius X ha manifestat un nou pensament artístich, que será un aconceixement. Les orgues colossals que Pius IX ja havia desitjat, y que ni éll ni Lleó XIII havien lograt instalar, van á ser, ara, si á Deu plau, montades y enlestides. Orgues de trompetes de 20 metres de llarch y 2 de diàmetre, ab combinacions de tota mena de veus y d'instruments, hont les maravelles del art farán costat á les maravelles de la riquesa industrial.

Sant Pere del Vaticà, cap y casal del Cristianisme, seu y habitacle del Sant Esperit, va á tenir un nou motiu d'atracció mundial y de suavitat religiosa. Masses chorals immenses cantarán les salmodies divinals, y unes orgues gegantines, com veus del cel, acompanyarán els chors ab harmonies sobiranes.

Els catòlichs de tot lo mon, fills carinyosos del Pare comú, acudirán á n'aquest desitj seu. Y tots contribuirán, á la mida de llurs forces, á la realisació d'un pensament tan hermós.

Al efecte, s'ha constituït un Comité encarregat de recullir les suscripcions de tot el mon catòlich y de portar avant la magna obra: Emm. Cardenal Cavallari, successor del Papa en el Patriarcat de Venecia; Emm. Cardenal Lecot, Primat de Aquitania, degá dels Cardenals francesos; Emm. Cardenal Coullié, Primat de les Gàlies; Mons. Bourne, Arquebisbe de Vestmister, Primat d'Anglaterra; Mons. Amette, Arquebisbe de París; Comendador Paolo Pericoli, President de la Juventut Católica Italiana; senyors Paul Bourger y Etiuene Lamy, de l'Academia Francesa;

Saint Saenz, membre del Institut; Baró Gevaert; Vidor; Henry Cochin, don Tomàs Breton, Tinel y altres també molt coneguts.

Dit Comité, compost de Prínceps de l'Iglesia y d'eminencies en les lletres y en les arts, ha anunciat oficialment que'ls fondos que's recaudin se dipositarán al Banch de Roma, Rue Lepeletier, 4, á París, hont poden dirigir-se, si's vol, els donatius pera tal objecte.

Nosaltres catalans y carlins debém serhi á l'avantguarda. Cavallers d'honor de la Iglesia, ella te en nosaltres als cumplidors més fidels de tot desitj seu. Contribuim tots á escampar la idea de les grans orgues del Vaticà, y á contribuir á la seva realisació cadascú segons l'estat de les seves forces.

JOAN M.ª ROMA

Carta oberta

Sr. D. Lluís Moret

Diputat y cacich... per Mataró.

Molt Sr. meu: A mes mans acaba de caure el número de «La República» del día 26 de Setembre, setmanari republicà radical que's publica á Mataró. En ell, un tal Francisco Llobet, que no sab llegir ni escriure, publica una crida als lliberals de Mataró, *excitantlos á matar carlins* el día del Aplech á la Misericordia. Ni en Llobet, ni cap dels lerrouxistes de Mataró, son capassos, cara á cara, d'entendre's ab cap dels nostres. De lo que son capassos, és d'un cop de pedra desde un terrat, d'un tret de revólver desde una cantonada, sobre tot si contenen, prèviament, ab l'apoyo decidit de vosté, ab l'influencia, ja un tant trossejada, del gran cacich d'aquell desgraciat districte.

Com sé quant á vosté'l molesta aquest Aplech; com sé lo que daría vosté pera que fos sospés, no estranyi que cregui les bravates dels lerrouxistes com obra exclusiva de vosté, y per vosté mogudes desde la sombra: els lerrouxistes y vosté, son, avuy, una mateixa cosa. A tots els interessa, avuy, un mateix fi.

Apagui, donchs, el foch per vosté mateix encés; que si á mi, ó á cap dels meus companys els passés alguna cosa, sé molt be hont és el carrer Nou, número 6, hont de segú s'em darien comptes de qualsevol fet kabileny, y hont se'n darán al poble de Mataró més aviat del que vosté's pensa.

Els seus companys de Diputació senyors Argemí, Valls y Pericas li dirán que, quan aixís parlo, és que quelcóm tinch al pap que m'escanyussa, y que buidaré aixi que la ocasió vingui. Ja ho sap.

Son affm. servidor.

REBEC.

Politiques

Els punts sobre las iis

Pera que'ls nostres lectors vegin ab quanta lleugeresa y frescura els periódichs anticlericals ressenyen y comenten el procés Gregori, l'agressor

den Dreyfus á París quan l'apoteosis vergonyosa den Zola, de quines obres y *sana moral* está tan enamorat «El Poble Catalá,» aném á copiar uns paragrafs de la «Revista de Paris» que en «El Correo Catalán» publica el comte de Melgar.

Passa á França lo que de sobres sap tothom, y encara ens surten els *progressistes* espanyols ab la ximpleta de que allá tot se mou baix la presió del *clericalisme*.

L'absolució de l'agressor den Dreyfus és obra del clericalisme, segons ells; y no veuen que á França, cap persona de caletre creu en la traició imputada á Dreyfus, però tot bon francés creu á n'en Dreyfus *digne d'esser traidor*, tant és lo que aquest home se'ls ha fet aborrible.

Passa allá ab en Dreyfus quelcóm semblant á lo passat aquí ab en Rull, encara que sembli paradoxal.

Aquí, casi no trobariem ningú que posés les mans al foch per si en Rull posá ó feu posar les bombes, però tampoch trobariem ningú que no considerés á n'en Rull *capás de posarles*.

Aquí, fins duptant, en cert modo, de si en Rull posá cap bomba, el tribunal popular va dir que sí y el portá al pal sense cap remordiment. El creya capás d'aixó, y el poble abundava en la creença.

Allá, sense creure en la traició material den Dreyfus, el poble honrat *l'en creu capás*, y á no ser l'influencia poderosa dels juéus, en Dreyfus sufriria encara la condempna de tot un poble...

Y no se'ns digui que á França en Dreyfus te prosélits y defensors... Ho creyém y ho veyém. També en té aquí en Lerroux, y molts més, y ningú de sentit comú negará que aquí en Lerroux és aborrit del poble honrat de Barcelona.

Y ara criden els nostres *progressistes* perque l'agresor den Dreyfus ha sigut absolt. ¿Perqué crideu si ho ha sigut pel Jurat, quinta essencia del progrés y de la democrácia?

No, no és el *clericalisme*, ni la *reacció* qui ha lliurat á n'en Gregori. Es el poble; és el poble que aborreix á n'en Dreyfus, que sent per aquest home irresistible repugnancia. Es el mateix poble que, aquí, lliurava y victorejaba al assés d'en García Vycori... ¿No esteu tan enamorats del Jurat? Donchs acatáu els seus fallos inapelables.

Végis, ara, com nosaltres, enemichs del Jurat, posém peros imparcialment als seus fallos.

REBEC

«Con la misma repugnante insistencia con que el perro, según la frase de las Sagradas Escrituras, vuelve á su vómito, vuelven los franceses al asunto Dreyfus.

Las fétidas emanaciones que exhala aquella inmundicia charca, lejos de inspirarles repulsión, los atraen con fuerza irresistible.

Bien lo ha demostrado el proceso Gregori, que recibió ayer su desenlace en el Palais de Justicia, y que por espacio de 48 horas ha tenido palpitante de emoción a todo Paris.

Los antecedentes de la causa conocidos son de mis lectores.

El 4 de Junio, en el momento culminante de la apoteosis de Zola, y cuando las cenizas del desdichado escritor pornográfico fueron conducidas al Panteón de hombres célebres, un periodista militar, el señor Gregori, disparó dos tiros á Dreyfus, presente en la ceremonia, alcanzándole las dos balas en el brazo derecho.

Procesado por ese acto, la vista de la causa se celebró ayer, sometiéndose al jurado cuatro preguntas, dos principales y dos subsidiarias, para el caso de que á las primeras se contestase negativamente.

Las principales eran estas:

1.ª Gregori ¿es culpable de haber el 4 de Junio

El Diumenge, día 11 de Octubre

Aplech á la Misericordia

de 1908 cometido contra el comandante Alfredo Dreyfus una tentativa de asesinato, que no produjo efecto por circunstancias ajenas á la voluntad de su autor?

2.ª Dicha tentativa ¿se cometió con premeditación?

Las subsidiarias decían así:

3.ª Gregori ¿es culpable de haber inferido heridas ó dado golpes al comandante Dreyfus?

4.ª ¿Obró con premeditación al perpetrar esos actos?

Téngase en cuenta que las dos balas dieron en el blanco, y que, aunque muy superficialmente, algún daño hicieron, pues corrió la sangre. El doctor Pozzi, ardiente dreyfusista y miembro ilustre del *bloc*, contó las gotas, y dice que pesaban 140 gramos. Añádese que el mismo Gregori confesaba el hecho, certificado por millares de testigos, vanagloriándose de él.

Pues bien, á pesar de todos esos antecedentes, el jurado, muy fresco, respondió *no*, en redondo, á las cuatro preguntas, fallando «por su honor y su conciencia» que Gregori no había herido á Dreyfus...

Y el reo absuelto fué puesto en libertad en el acto mismo, entre frenéticas y delirantes aclamaciones del selecto público, que no se hartaba de vitorear al jurado.

Hay en este asunto, como en todo lo que se relaciona con la cuestión Dreyfus, una mezcla inconcebible de aberración y de lucidez, de perversión y de justicia, que desconcierta y que perpetúa la monstruosa antítesis iniciada desde el primer Consejo de guerra que juzgó al capitán judío: los buenos no abriendo la boca más que para proclamar iniquidades ó insensateces, y los malos, los perversos, los infames, erigiéndose en campeones de la justicia y del sentido común.

¿Quién puede dudar que los doce jurados que ayer proclamaron á la faz del mundo que á medio día era noche cerrada, obedecían á móviles nobilísimos, y que al proferir semejante atrocidad contra el Decálogo, contra el derecho divino y humano, contra la evidencia material, creían firmemente servir á su patria y vengarla de todas las vergüenzas y desastres que sobre ella ha acumulado el dreyfusismo?

Pero ¿quién puede negar tampoco que al obrar así se excedieran de su derecho, el cual no les permitía erigir en principio la teoría anti-cristiana, anti-jurídica, inmoral y salvaje, de que es lícito tomarse la justicia por su mano, y que Pedro hizo bien en cortar la oreja á Malco, y por lo tanto Jesucristo obró mal al reprendérselo?

Seguramente que aquellos doce respetables y simpáticos burgueses son de los que califican al coronel Henry de «glorioso falsificador» y «heróico suicida», y de los que han contribuido con su óbolo á honrar la memoria del infeliz criminal del Monte Valeriano.

Verdad es que buena parte de la culpa incumbe á la detestable, á la bárbara, á la pésima constitución de la justicia popular. Tal como esta funciona, prohibiendo á los que la ejercen discurrir ni razonar, y obligándoles á expresarse por monosílabos, encerrándolos en la alternativa de un *si* ó un *no*, á secas, los pone fatalmente, si puede emplearse esta palabra, en la necesidad de no seguir otro impulso que el de la pasión, á falta del de la razón, que se les veda.

Si un juez popular pudiera, como un juez togado fundar su fallo en considerandos, probablemente los jurados de ayer, con toda libertad de explicar su pensamiento, habrían reconocido que Gregori hirió á Dreyfus, y que en ello se extralimitó, pero que en vista de lo insignificante de las heridas, y de lo desinteresado y patriótico de los móviles

que armaron su brazo, no le consideraban digno de castigo.

Imposibilitados de hacer distingos, y forzados á mandar á aquel hombre, sin término medio, á la calle ó á presidio, aun juzgando injustos ambos extremos, optaron por el que les parecía serlo menos.

La justicia exige añadir que la defensora Gregori fué una verdadera obra maestra, que honra en el más alto grado al señor José Ménard, abogado generosísimo, infatigable y elocuente de todas las Ordenes religiosas perseguidas, y que ayer se superó á si mismo, arrebatando literalmente al auditorio, é imponiéndose hasta al señor de Valles, al magistrado que dirigía los debates, que no osó interrumpir los continuos y atronadores aplausos arrancados por el insigne orador.»

FRANCISCO MELGAR

Septiembre de 1908.

A la Kábila d'Olesa

«...Nos hemos propuesto hacer un llamamiento á todos los republicanos enemigos de este funesto engendro carlo-solidario, de estos retrógados que debajo de la honrosa *barretina catalana* se descubre la boyna del carlista y el bonete del clérigo... Al efecto, el día 4 de Octubre celebraremos una merienda fraternal en los campos de casa Viñals...»

(De la Alocució de la Fraternitat Republicana, d'Olesa)

¡Oh Muses del Cim del Gronya,
per pietat inspiréume!

Jo vull parlar de la festa
dels lerruixistes d'Olesa.

La alocució, és un *dechado*
de la més fina eloqüencia,
y ab ella no hi pot pas rés
la història de Juan Portela.

Tots els nostres convehíns
hi van riure tot el vespre.

Torneuhi, senyors, que aixó
de llegir tantes bestieses,
ens diverteix d'alló més
y ens alegra y ens engresca.

Els deixebles d'aquell *mano*
que'ns ha guillat cap á América
á veure si hi trova ruchs
(qu'aquí acabava de perdre),
son gent que fan riure molt,
¡lo menos els d'aquí á Olesa!

Vinga un'altra Alocució,
y vingan més bestieses,
que'l qui está posat á ferne
no li vé d'una dotzena.

Torneuhi, que á l'impressor
li vindrá que ni de perles
(es á dir... si li paguéu
y no li quedéu á deure.)

¡Apa, noys; amunt y crits,
no'ns planyeu pas, ni per tendres,
que á nosaltres ray, ens sembla
que anem á veure un sainete
ab el qual ens obsequiéu
els senyors de la *merienda*.

Y els comptes, ¿qui'ls pagarà?
¿D'hont sortiran els *parneses*?

Entre el valor del paper,
entre'ls gastos de la teca,

entre'ls barralons del vi
ab el qu'heu d'omplir el ventre;
les garrafes d'aiguardent
per mullar la gargamella,
quedaréu més escurats
que un plat quan un gos el llepa...

De segur que'ls kabilenys
durán un Muley al frente
que tocará el cornetí;
y'ls que vagin al darrera
tocarán el *violón*,
instruments que toquen sempre.

Cuidado á caure, al tornar,
no espatlleu la carretera;
que si sou analfabets,
en cambi sabeu fer *ésses*
com no les sab fer ningú.
¡Apa, kabilenys d'Olesa!

Pit y fora y endevant,
que s'acabi la comedia;
que nosaltres ja riurém
fins que'ns fassi mal el ventre
ó be'ls *clonys* s'hagin cansat
de fer salts y tamborelles.

JORDI ERIN

¡Treteriii...!

S'avisá al públich: Que per resultar insuficient el local que ocupava *El Loredán*, atés el desarrollo que ha pres aquesta simpática entitat carlina, s'ha trasladat al carrer del Mar, en l'antich café Zorrilla, un dels establiments més espayosos y céntrichs de la ciutat.

Per tal motiu els bons carlins de Badalona demá, á la una de la tarda, celebrarán un dinar á la marinesca, al democrátich preu de dugues pessetes.

Com que ja es segura la asistencia de respectables personalitats de Barcelona, y alguns individuos d'aquella localitat també pórten el pap ple, al buidarse el primer porró hi haurá un espetech de brindis que á algú li xiularán les orelles.

S'ens assegurá qu'en Maura y els seus amíchs de la localitat han fet gran provisió d'árnica; puig ja donen per descontat un *rebrengament* ab totes les campanilles.

Demá els lleals carlins de Badalona demostrarán, forquilla en má, que el *fer aigues* es sonyal d'hidropesia y el *fer all-y-olí* aumenta la rojor de les sanchs y mata la anémia...

Y... ¡fins un altre dia!...

EL NUNCI

Farsa farsorum, et omnia farsa

Ab el títol «Los fanáticos de Vich» va publicar «El Liberal» de Barcelona del dijous passat un article referent á un fet que va tenir lloch en l'estació de Vich, entre dos pares missioners y un venedor de periódichs immorals y la major part d'ells, prohibits.

Aquest venedor, tot seguit degué ferse escriure una carta (éll no és capás d'escriure correctament), donant compte, á la seva manera, de tot lo passat, carta que «El Liberal» publica, sense firma, puig si l'hagés firmada de segur que ni al «Liberal» el creurien.

LA BANDA DEL "ORDEN"

Veus aquí un Còs que, ab lo cessant, encara está per músiques.

Y aquest venedor ó corresponsal, á qui coneix tot Vich, homes, dones y criatures; y fins els gossos el coneixen, puig al veurel ja lladren, sens dupte perque recorden que, ab bastanta mala pata, va exercir el càrrech de *Lacero municipal*, ha falsificat varies vegades fets y noticies, ha fet varies correspondéncies, cap d'elles verídica, venentes á un preu molt elevat sempre que ha fet intervénirhi el clero ó els carlins.

Dijous, donchs, en el citat article, refereix el «Liberal», que dos missioners li varen pendre y esqueixar, *con una furia que solo viéndolo puede uno formarse un concepto aproximado*, tots els diaris que duya, sent la cosa tant grave que, si dits missioners no haguessin baixat á Caldas, éll (el venedor) els hauria fet agafar al arribar á Barcelona.

Lo que tant intencionadament comenta «El Liberal» no va ser més que una protesta formulada per ún dels pares missioners, á la que s'adheriren tots els presents, per posarse á la venda (lo qual está prohibit) y ostentarse damunt del mostrador de la *taquilla*, de nassos als qui van á pendre billet, uns periódichs escandalosos, altres que ofenen els sentiments religiosos y morals de tota persona decenta y recatada...

Aqueixa protesta, tant delicada y cortesment feta per part del missioner, fou contestada pel venedor ab uns lladruchs y crits (que segurament havia après dels gossos quan era llacer) alvarotant y insultant als missioners y *manant* á la Guardia civil que'ls detingués. ¡Ab una mica més l'agafan á n'ell!

Si tots els qui llegeixen «El Liberal» coneixessin al *Manxaire*, qu'és el citat venedor, ja no darien fé en lo de «El Liberal.» A Vich, ja ho sap tothom: cosa que digui el *Manxaire*, mentida segura.

¡Ben informats estarán els *mals* periódichs de Barcelona, ab corresponsals d'aquesta mena!

Pera que vegin de la manera que informa aquest tros de *quoniam* á la premsa, els citaré dos cassos:

Quan la beatificació del Beato Almató, va venir á Vich el Pare Nozaleda; y referia «España Nueva» que, segons noticies del seu corresponsal senyor J. Ginestet (á *Manxaire*, el Pare Nozaleda havia sigut rebut ab xiulets y un escandol fenomenal. (?)... Y efectivament; el Pare Nozaleda havia arribat á l'últim tren de la nit, sentne coneixedores solament les autoritats, per quin motiu á l'estació no hi havia un *alma*.

Un'altra vegada (un mes abans del Aplech de la Gleva) va notificar á «El Liberal» que la festa de benehir la bandera de la Joventut Carlina de Vich havia sigut un fracás horrorós..... Y efectivament, la bandera de la Joventut Carlina va ser benehida un mes després, en el grandió Aplech de la Gleva, ab un éxit colossal y una gentada inmensa.

¡Si tindrà frescura y barra el tal *Manxaire*!

Aquí tots el coneixém. Crech que á moltes Administracions de periódichs, també el coneixen, massa y tot. Y que crech que no en guarden massa bons recorts!

Peró en fi, deixemlo al *Manxaire*.

Deixemlo, y aném á lo de la estació. Y dich aném á lo de la estació, perque estich enterat d'algunes coses, de les quals yull ferne unes *cartes obertes* al Excm. Señor Marqués de Comilles pera que hi posi remey. Ell, que és un dels adherits á l'Assamblea de la Bona Premsa, qu'és una persona eminentment catòlica, correcta y fina, suposo que m'escoltará y procurarà que en cap lloch dels que éll hi té absoluta autoritat, hi

passin coses que no deu tolerar qui's digui fill sumís de la Iglesia Católica.

Estich segur que m'escoltará.

Jó

Vich, Setembre, 1908

Desde Torelló

Espléndides han sigut les festes que Torelló ha dedicat aquest any á la Verge de Rocaprebera, Patrona d'aquesta vila.

El carrer d'en Carrera que condueix al Santuari fou adornat ab molt gust pel Sr. Escaler, qui s'oferí galantment á ferho en obsequi als torellonenchs y pera'l major lluhiment de la festa.

La comitiva oficial d'Autoritats, en la que hi figura nostre estimat amích don Lluís Pericas, va fer via cap al Santuari, acompanyada de la música y els gegants y nanos, propietat del Ajuntament.

Al Santuari no's pot donar un pas y lluíx preciosos adornos; l'Altar major está convertit en preciós trono de la Verge. Se canta una Missa solemne y Mossen Lluís Vinyas canta les grandeses de Maria ab gran eloqüencia.

Acabat l'ofici y de retorn á la vila, va tenir lloch la solemne benedicció de la nova fatxada de nostra iglesia parroquial, á qual acte hi assistiren també les nostres autoritats. Després s'elevaren globos y's ballen sardanes entre gran animació.

Per la tarde, grandiosa concurrencia ompla tota la carretera de Rocaprebera que va á posarse als peus de la Verge Sobirana, en quin Santuari s'hi celebren lluhidíssimes funcions. Tots els voltants son plens d'un formigueig continuat.

El dilluns tingué lloch al mateix Santuari l'Ofici de Requiem, estant confiat el sermó al mateix orador sagrat del día anterior. Mossen Vinyas feu una apologia de la fe dels nostres passats, que avuy falsos redemptors de Catalunya volen fer desapareixer del cor dels seus fills. Recomaná en gran manera als fidels que s'abstinguin de llegir periódichs condemnats per la Iglesia y que servin les creencies religioses que'ns han ensenyat els nostres pares. Fent bons catòlics, faréu bons catalans.

Al Centre carlí, l'espaiós saló-café resultá petit pera contenir els concurrents, entre'ls que hi veyém á correligionaris dels pobles vehins: Manlleu, Sant Pere de Torelló, Sant Vicens y Sant Hipolit de Voltregá. Al vespre, en obsequi dels socis y families respectives, se doná una funció en el grandió teatre de la mateixa societat.

Estava plé de gom á gom.

Comensá l'acte ab la marxa de Don Carles, que fou coronada ab una salva tempestuosa d'aplausos.

Els socis que formen la secció dramática posaren en escena les boniques sarsueles *Els Bandolers* y *Cápsules mauser*, que foren aplaudidíssimes, haventse de repetir alguns números, que foren brillantment interpretats. Aixís és que tothom ne sortí molt satisfet de la agradosa vetllada que s'havia passat.

L'entusiasme per aquella novella Societat carlina creix continuament, al pás que aumenta també el número de socis, en el que hi figura la majoria de les persones de més prestigi d'aquesta vila; tot lo qual fa esperar que, á no tardar, tindrà la importancia que's mereix, y que reclama l'interés del carlisme á n'aquest cantó del districte de Vich.

L'AUCELL DEL GES

A qué venim

En aquets temps en que'l lliberalisme, arrapat en mal hora en nostra patria, ho corromp y empudega tot, disfressantse ab el ropatge d'una falsa llibertat y un més fals progrés, és més necessaria una bona acció que anuli la seva influencia y'l seu poder, y á la vegada fomenti entre'ls homes les sanes costums. Per aytal motiu, el «Requeté Carlí de Manresa» pren nova embestida y vol treballar de valent.

Y aquest Requeté Carlí de Manresa, ha acordat llensarse á la palestra y colaborar en la premsa tradicionalista, considerantla que és aquesta avuy l'arma més forta y més apropiat pera lluytar contra'l lliberalisme y escampar ensemps les bones doctrines per tot arreu.

Conta la nostra Comunió ab un número respectable de publicacions que sembren per tot Espanya les bones llevors. Y aixó és lo que convé, precisament; y aixó és lo que 'ns mou á colaborarhi y á aportarhi el nostre petit esforç.

Joves carlins de Catalunya. A ajudar en lo que poguém á la nostra premsa. Fem propaganda, els que no puguin fer altra cosa; contribuïhi ab vostra ploma els que us hi sentiuh ab vocació; ajudeuhi ab vostres cabals els que no pugueu aportarhi altra cosa. Aixís, la nostra premsa creixerá, y fructificará y conquistarem adeptes á la nostra Causa.

Y á la mágica veu del nostre august Capdill, apareixerán un día, com per encant, una llegió d'héeros futurs, soldats del pervenir, que sabrán lluytar ab brahó y entusiasme, morint si és precis, pera arrencar de les grapes del monstre lliberal á nostra oprimida Espanya.

Aixó és lo que desitjém nosaltres, y de tot cor saludém á la premsa tradicionalista. El Requeté Carlí de Manresa envia un abrá carinyosíssim als joves carlins de Catalunya, en prova d'amor y veritable germanor.

Y al saludarlos, ens quadrém, con bons soldats, devant de la Bandera que tremola el nostre Capdill august Don Carles de Borbón y Austria de Este.

EL REQUETÉ CARLÍ DE MANRESA

Sobre "Una bona idea"

A «Un jove carlí» de Reus

Vaig llegir, ab interés, el vostre article insert en LA BANDERA REGIONAL. Era interessant y era entusiástich.

Jo aplaudeixo lo que en ell déyau; y aplaudintvos á vos, ho faig també al Sr. R. Niubó, puig secundeu la seva idea. A tots dos endresso, donchs, má felicitació.

Cal que tots secundém les bones iniciatives, y laudable és la del senyor Niubó proposant editar folletos que continguin treballs de nostres escriptors y poetes. Y aquests volums, plens de

El Diumenge, día 11 de Octubre

Aplech á la Misericordia

doctrina bella y saniosa, seria la font hont podríem béurhi els principiants y el recurs suprém en les festes carlines. Aixís no tindriem de corre a treballs de duptosa ó de mala procedencia.

Parla després vosté d'organisar concursos adjudicant premis etc., etc. Aixó está molt bé. Aixó no tant sols asperonaria als nostres poetes, sino que també redundaria en benefici de les lletres, de la literatura verament catalana.

Deu vulgui que aquests projectes no se'ls endugui el vent. Que arrelin, que prosperin y que's converteixin en bella realitat. Aixó és lo que cal.

LUIS G. PLÁ

Girona, Setembre, 1908

D'entre Reixes

Un viatge á la «Modelo»

Donchs, si senyors; tal com ho senten y des de la «Modelo» escrich aquestes ratlles.

Ja saben vostés tot lo que va passar ab motiu de la porqueria representada al Teatre Cómich que anomenan *Vaya Calor!* Donchs bé, ara me toca á mi ferlos saber la sortida d'allí, l'entrada y sortida de la Delegació, del Palau de Justicia, y de la entrada y...prou, de la «Carcel Modelo»

Nos van agatá á dos, casi á l'hora á dins, y al sortir á un altre, perque protestava de la nostra detenció. Nosaltres, tranquilets, com encara ho estém ara, ab la satisfacció d'aquell que compleix ab son deber, anavam seguint als de *Seguridad*. El meu, bon xicot; el dels meus companys, un salvatge. Tots dos, per aixó, sabien blastemar, á qual más, el sant nom de Deu, faltant aixís á les lleys del Estat. Arriuem á la Delegació del Sur, que es aprop de les Arenas y allí nos van *cachear*, y ab pochos modos nos enjagaren á un calabós fosch y sens cap petita obertura.

¡Mirin si'n som de fanátichs! Lo primer que se'ns va acudir fou resar el sant Rosari y així ho ferem en companyia de 5 companys més que acabaven d'arribar pel mateix delictu (?) que nosaltres, mentresá forarenegaven y's burlaven de nosaltres uns subjectes que hi havia per allí. Nos van fer entrar y sortir del calabós 5 vegades. Jo crech que se'ns rifaven, puig sols ne declararem dues.

Un senyor, que suposo seria'l Tinent, va trucar al telefon per comunicá al Governador el succés y demanarli forces *por si acaso*...Tilin, tilin...sentim novament: trucaven de fora. El Sr. Trias será, diguerem nosaltres... *¿Quién llama? Delegación...diga...Siento en el alma no poderle complacer...y no sé qué més deya.* Aixó va repetir-se 3 ó 4 vegades, y á la última, dit lo mateix, va afegir: *repito que no puedo complacerle... ¿Sabe V que tiene muy poca educación? Y's retirará del aparel.* ¡Qué imbéciles! va replicá.

Si no arribem á estar engaviats li clavém una ma de castanyots á n'aquell beneyt que lleigueix el *Progreso*, sogons va dir ell mateix. Cap allá á las cinch del mati ens feren l'atestat; després nos iligaren colze per colze, á tots vuit, com uns mal factors, y'ns portaren al Palau de Justicia. Sort que'l que no portava el «Correo Catalán» al dits, portava la boina al cap; y les nostres cares rialleres ho deyen prou, ó sino pot ser si que'ns haurien pres per una colla d'*apaches*.

Arriuem al Palau, y allí trobém al amich Lopez que en recado del Dr. Sardá ens portá tabach y encarregá un esmorsá, *de premiere*. Nova declaració y una estafada; ho dich, perque'm presenten un gabinet que'n feya tres com el que m'havien trobat á mí. Altre cop tots al calabós. En aquest hi ha molta respiració, no's pot negar. pro fa una pudó que empesta. ¡Olé por la higiene!

Nos hi van tenir fins á les dues de la tarde. Varis amichs vingueren á veurens y'ns portaren tabach.

Sortim d'allí y pujém al cotxe que'ns portá á la «Modelo».

Hi arriuem, y un poca solta ens prengué'l nom, y dich aixó perque, sapiguent qui eram, se va afuixar de mala manera ab insults contra D. Jaume. També deu llegir *El Progreso*. Si ho diu al carrer...

Després de molt rato de aná d'una sala al

altre, nos porten cada qual á la seva celda. Es d'uns 11 per 20 pams; per uns 16 d'alsada; hi há un tamboret en el qual ara sech; una fusta enganxada á la paret en que escrich; llit, el número 100 y una aixeta ab aigua.

Per tot arreu hem trobat lletreros de ¡Viva Lerroux! Se coneix que hi té molts amichs á n'aquesta casa.

Un consell als qu'hi hagin de venir: si's falta al respecte á l'auroritat, cástich; si's blasfema contra Deu, res.

Mil mercés de part de tots al Sr. Sardá; als Srs. Bordas y Trias; als Drs. Magi, Rector, y Boada, vicari de Sta. Madrona per visites y demés y á tots els que s'han interessat per nosaltres y mercés á vosaltres, llegidors de LA BANDERA, per tenir la paciencia de llegirme; hi passat un ratet ab nosaltres; y á vosté, Sr. Roma, per publicar aquesta *lata* y per lo demés que vosté y nosaltres sabém.

¡VISCA DON JAUME DE BORBÓN!

P. P.

¡VISCA CASTELLA!

Pera que's veigi la mala fé ab que procedeixen; l'odi ab que parlen uns periódichs que á Madrid se diuen directors de la opinió, fent veure al públich que aquí á Catalunya casi tota la premsa es separatista y que separatisme respiren per tots els poros els elements solidaris, volém copiar aquí uns paragrafs d'un setmanari catalá, sobre qui la premsa enemiga de la nostra terra ha fet caure més de quatre vegades els dicteris de la seva prosa barata. Diu aixís:

«Visca Castella! Surti de Catalunya aquest crit. La regió espanyola que tant estima lo seu, vol també que les demés regións del actual Estat espanyol tinguin esperit propi, vol que renaixin del decandiment en que's troben. ¡Que'ls castellans surtin en defensa del esperit del seu poble y que's batin per la seva historia y pel seu llenguatge! ¡Que renaixin totes les comarques ahont hi há, dins d'Espanya, homes que pensen y treballen! ¡Que's desperti una valenta vitalitat per tot arreu! ¡Aixó es lo que vol Catalunya!

¡Visca Castella castellana! ¡No será pas Catalunya qui s'oposi al seu avens!

Dintre del actual Estat espanyol, tan espanyola Catalunya com Castella, com Galicia, com Aragón, etc. ¡Que floreixin totes les regións espanyoles y entre totes elles, ab la seva actitud y el seu expandiment formin una Espanya espanyola, fusió de totes elles en que's respectin tots els drets y totes les llibertats! La Espanya històrica ha fracassat. ¡Que renaixi una verdadera Espanya ahont tots siguem germans, ahont tots ens estimém, ahont tots ens respectém! ¡Que regni una Espanya ahont diferents parles y diferents gents, s'agermanin defensant els interessos generals com á Suissa!

¡Visca Castella! ¡Visca Catalunya! ¡Visquen totes les regións! Formin entre tots la Patria espanyola.»

«En quin periódich no catalá, á no ser en els carlistes, hem vist parlar aixís de Catalunya? ¿Quins diaris son els no catalans, fora dels carlins y catòlics, que'ns pagan ab la mateixa moneda?

Sobre tot els diaris del *trust*, no n'haurien de parlar de separatisme y de odís y de males intencions.

De tot aixó, fóra de «El Progreso» y «El Liberal», els periódichs catalans no'n sabém res. Aquí sols se sent amor per Espanya. Som patriotes com els qui més.

L'aplech

El número pròxim de LA BANDERA «REGIONAL» estarà dedicat al «Aplech de la Misericordia». Del tal «Aplech» ne tenim les millors notícies,

y será un acte espléndit que no podien pas esperar els bons levantins. Hi assistirán el Sr. Quefe regional, senyor Janer, y els diputats á Corts Srs. Llosas, Junyent y Alíer; els diputats provincials Srs. Argemí, Pericas, Valls, Vilahur y altres personalitats significades.

De Barcelona sortirá el tren especial á les 7 y mitja del mati, tornant á les 8 del vespre. D'Arenys y de Granollers la concurrencia será grossa.

Apa, carlins: a conquistar aquell districte ab els nostres entusiasmes.

A Canet tothom, el diumenge dia 11.

*

Ja están enterats nostres lectors, per la premsa diaria, de lo ocorregut al teatre Cómich ab motiu de les representacions de *Vaya Calor!*, bestiesa lírica portada á la escena pel péssim autor senyor Granés.

No relatarém fets ja prou coneguts. Dirém solament, que en tal obra no's ridicolisa á Don Jaume, sino que se l'injuria, se posen en sa boca paraules indecoroses y se'l mofa de tal modo que arriben á ferlo ballar ab una monja...

Hi ha algú capás de creuer que'ls carlins havíem de tolerar semblant cosa? De cap manera.

Perxó en protestaren els carlins y feren be. Si hi ha dret, desde'l teatre, á ridiculisar personatjes, no n'hi ha á injuriarlos, digui lo que vulgui el Sr. Enciso.

Y com que no n'hi há, perxó'ls carlins s'enca-reguen de ferho entendre á la empresa y al mateix governador interi.

*

Inútil es que *chilli* «El Progreso.» Inútil que'ns negui el dret á la protesta, y fins el imposarnos per la forsa, á ser aquesta necessaria. Afortunadament l'obra ha sigut manada retirar del cartel, per ordre gubernativa.

Recordi «El Progreso» que'ls lerruxistes no consentiren que's posés en escena el «Don Prudencia», comedia de'n Rusiñol, perque el protagonista era en Lerroux y en sortien ridiculizats el seu amo y les *meriendas democráticas* del Coll.

Y si ells se cregueren ab dret d'impedir les burles á Don Alejandro, més dret tenim nosaltres d'impedir les injurians al nostre Princep.

Aprenqui d'igualtat «El Progreso», y sápigá d'una vegada que no *tolerarem de cap modo* que *Vaya Calor!* se representi en un teatre públich, tal com és.

Si tant li agrada aquesta bestiesa sortida de la carbassa d'en Salvador Granés, representinla els comedians de la Casa del Pueblo, qui, segons m'han dit, ja han demarat al autor permis per ferla en aquella casa.

*

Respecte als detinguts, estimats amichs nostres, no tinguin cap por, que la sanch no arribará al riu.

Per ells farém tot quant estigui á la nostra ma, y desde aquestes columnes els enviém el nostre més coral abrá.

Els noms dels que foren detinguts son: Francisco Vallés Arnau, Joseph M. Bordas, Pere Pallarés Castanyer, Agustí Borrás Segarra, Joseph Manresa Domenech, Felip Aguilar Vaquero, Francisco Esquiús, Joseph Palau Profitós, Daniel Esteller, Joseph Miner, Casimir Ballester, Ramón Fortich, Joseph Bastardas y Joseph Guasch.

*

L'Audiencia Provincial de Tarragona ha confirmat el processament del alcalde y varis concejals del Ajuntament de Calafell, declarat pel jutje d'instrucció del partit del Vendrell en meritis de la causa criminal incoada per injurians graves al Sr. Rector de la mateixa població.

En l'acte de la vista informá en representació d'aquest, un dels lletrats de la Secció Jurídica del Comité de Defensa Social de Barcelona.

*

Després d'escrites les anteriors ratlles, sabém que'ls nostres correligionaris detinguts ab motiu dels successors del «Cómich», han sigut posats en llibertat, sense fiança. Ho celebrém molt.

Tip. Lit. Fiol y C. Passatge Sant Joseph. — Barcelona

El Diumenge, día 11 de Octubre

Aplech á la Misericordia

UN "TIPU" DE L'ESQUERRA

—¿En Cambó? un adotzenat.
¿Els carlins?... uns bons xicots.
¿En Prat? un aficionat
á llegir y á fer llibrots.

—¿En Puig? un home que té
certa ilustració y modals...
¡Sols nosaltres som la cré-
ma dels intellectuals!